

71.



WOLKROVINY

květen / červen 2024

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora.....	4
Rozhovor s Jakubem Menšíkem	6
Volejbalový turnaj O pohár Jiřího Wolkera.....	9
Rozhovor s Karolínou Popelkovou (O6.B, Paupěři).....	9
Rozhovor s paní učitelkou T. Chasákovou	11
Co se děje ve školním klubu.....	14
Kulturní rubrika	15
Filmy.....	15
Seriály.....	16
Hudba.....	17
Vědomostní kvíz Wolkrovin.....	18
Historická rubrika	18
Přírodovědná rubrika	20
Příběh – Tajemství staré knihovny	23
Luštění	38

Úvodní slovo šéfredaktora

Milí čtenáři,

školní rok se pomalu překlopil do prázdnin. Myšlenkami už jste tedy pravděpodobně v létě na pláži, v horách nebo na chalupě, přesto věřím, že si během balení kufrů uděláte pauzu a najdete si chvíličku na prolistování posledního letošního čísla Wolkrovin. Přečíst si můžete například rozhovor s naším studentem a známým tenistou Jakubem Menšíkem. Připravili jsme i reportáž z volejbalového turnaje na GJW nebo rozhovor s paní učitelkou Terezou Chasákovou. Přírodovědná a historická rubrika jsou pro tentokrát spojeny a vycházejí společně ve velkém vědomostním kvízu, v němž si můžete připomenout, co jste se mohli dozvědět v našich článcích za uplynulý školní rok. Pro deštivé prázdninové dny můžete třeba načerpat tipy na filmy, seriály nebo knihy z naší pravidelné kulturní rubriky. Pokud by se vám náhodou chtělo si ještě na konci června lámat hlavu, můžete zkusit luštění na poslední stránce. A v neposlední řadě nechybí ani příběh. V něm se tentokrát přeneseme na malebný horský zámek – jeho stará knihovna totiž skrývá tajemství a my máme v nové povídce z pera mé maličkosti šanci zjistit jaké.

Tajemstvím ale rozhodně není, že čas utíká rychle a že nebude trvat dlouho a my se zase v říjnu

potkáme nad stránky školního časopisu. Do té doby vám ale za celou redakci přeji nezapomenutelné léto, mnoho zážitků a po prázdninách opět na viděnou!

Příjemné čtení přeje

*Karolína Příbylová,
šéfredaktorka*

Rozhovor s Jakubem Menšíkem

Mohl by ses nám krátce představit? Máš nějaké koníčky kromě tenisu?

Ahoj. Jmenuji se Jakub Menšík, jsem profesionální tenista. Kromě tenisu mě baví i ostatní sporty, hlavně golf, basket a fotbal, které si rád ve volném čase zahraju.

Jak jsi začal s tenisem? Chtěl jsi být tenistou už od mala?

S tenisem jsem začal, když mi byly 4 roky tady u nás v Prostějově, kde se nachází jedno ze tří tenisových center ČR. Samozřejmě jsem navštěvoval jakou dítě tenisovou školičku, do které mě přihlásili rodiče, protože objevili v mateřské školce na nástěnce letáček, že se hledají děti do tenisové školičky. Také hned u domu máme tenisové kurty ZŠ Melantrichova, kde jsem od malička sledoval tenis, tak jsem si to chtěl zkusit. A hned od začátku mě to chytlo. Kromě toho jsem dělal i jiné sporty, třeba atletiku, florbal, v zimě lyže a snowboard. Že bych mohl být profesionální tenista a věnovat se tenisu naplno mě napadlo až tak ve 14 letech, kdy se začíná jezdit po zahraničních turnajích a kde jsem tehdy zjistil, že se ani ve světě neztratím 😊

Co je, podle tebe, tvój největší zbraní v tenisovém zápase?

Moje hra stojí po technické stránce hlavně na forhendu a service. A k mým největším zbraním patří silná mentální stránka.

Na ATP250 v Dauhá jsi porazil hráče jako je například Andy Murray nebo Andrej Rublev. Jaká je tvoje mentální příprava na takové zápasy?

Mentální příprava na zápas je soubor několika věcí a většinou začíná už v předvečer zápasu. Snažím se hlavně být v pohodě, soustředit se na důležité a zaběhnuté věci, dodržovat rituály, udržovat se v dobré náladě.

Jak těžké bylo skloubit studium na GJW s tvój tenisovou kariérou? Jak probíhala tvoje příprava na maturitu?

Skloubit studium s tenisem bylo postupem času velmi náročné, jak narůstala časová zaneprázdněnost z důvodu velkého počtu turnajů a cestování. Samozřejmě jsem měl individuální vzdělávací plán a individuální konzultace s učiteli, které jsem musel plánovat a zahrnout do svého časového harmonogramu. Třída se sportovní přípravou na GJW mi dala skvělou možnost toto vše zrealizovat a chtěl bych tak ještě jednou poděkovat všem učitelům, kteří mne během studia při mých studijních povinnostech podporovali a vycházeli mi vstříc.

Jak se těšíš na svoji premiéru na Roland Garros, kde jsi rovnou, díky tvému umístění v žebříčku ATP, v main draw? Jakou hraje roli v taktice fakt, že se hraje na 3 vítězné sety?

RG jsem musel ze zdravotních a studijních 😊 důvodů vynechat, ale už moc se těším na další Grand Slam a tím je Wimbledon, který se hraje od 1. července. Hra na 3 vítězné sety je opravdu specifická. Důležité je udržet koncentraci po delší dobu a také fyzicky musí být tenista jinak připraven, než u běžných zápasů na 2 vítězné sety. Zápas na Grand Slamu může trvat 4–5 hodin.

Tvým dosavadním největším vyhraným turnajem je Challenger na pražské Spartě. Je pro tebe tento turnaj něčím výjimečný?

Výjimečný je tím, že jsem na něm získal svůj první ATP titul 😊

Kdo je pro tebe největším tenisovým vzorem?

Novak Djokovič.

To nebo to?

antuka x **hard** – lépe účinkuje moje hra postavená na rychlém servisu a forehandu

forehand x backhand

léto x zima

hory x **pláž**

Česko x zahraničí

Viktorie Skalická, O6.B

Volejbalový turnaj O pohár Jiřího Wolkera

Dne 8. června v 9:00 se slavnostním nástupem všech týmů odstartoval první ročník volejbalového turnaje O pohár Jiřího Wolkera.

Hrálo se ve dvou rozlosovaných skupinách, z nichž jedna hrála ve velké tělocvičně na GJW a druhá v Sokole II. – U Kalicha. Hrálo se na dva vítězné sety do 15 bodů. Po dohrání skupiny se pokračovalo do finální části o medaile.

Po náročném dni si pohár Jiřího Wolkera odnáší tým „Paupeři“, na druhém místě se umístil tým 3.A a bronzové medaile si odnesli Učitelé GJW.

Celý průběh turnaje zaznamenávala na školní Instagram paní učitelka Becková, která také vyhlásila soutěž o nejlepší fotku, kterou vyhrál tým 3.A.

Rozhovor s Karolínou Popelkovou (O6.B, Paupeři)

Jak jste se na turnaj připravovali?

Moc intenzivně jsme se na turnaj nepřipravovali. Hrajeme spolu často na trénincích a jsme aspoň v rámci možností sehraní, neboť už jsme spolu pár turnajů odehráli.

Který zápas byl pro vás nejtěžší?

Nejtěžší byl asi první zápas s učitelem GJW. Byl první a chvíli nám trvalo, než jsme se sžili s prostředím, kde jsme hráli. Byl také nejvyrovnanější a skončil 2:1 na sety. Ostatní zápasy už nebyly tak náročné.

Proč název „Pauperi“?

Pauper je vlastně taková spodina ve společnosti 😏. Hlavním důvodem tohoto výběru bylo to, že jsme byli úplní začátečníci a amatéři. Nebyli jsme sehraní a neumístovali jsme se příliš dobře. Přišlo nám to, že jsme se v tomto slově tak trochu našli, a proto jsme si jej zvolili. Zároveň si myslíme, že to zní dobře a není jen tak lehce poznat, jaký je vlastně pravý význam 😊.



Viktorie Skalická, O6.B

(zdroj obrázku: Instagram GJW)

Rozhovor s paní učitelkou T. Chasákovou

Nejprve bych byla ráda, kdybyste nám o sobě řekla pár informací.

Jsem z Orlických hor, narodila jsem se v Rychnově nad Kněžnou a tam jsem taky později studovala na gymnáziu. Odsud jsem šla na vysokou školu do Olomouce, s tím že se tam do dneška ráda vracím, je to podle mě hezké místo. Snažím se být přátelský člověk, mám relativně veselou a usměvavou povahu. Snažím se být v dobré náladě, někdy to ale samozřejmě nejde, každý máme občas blbý den.

Jakou vysokou školu jste vystudovala a jak se Vám na ni líbilo? Doporučila byste ji maturantům?

Vystudovala jsem Přírodovědeckou fakultu Univerzity Palackého v Olomouci, s tím že jsem studovala první rok neučitelský obor. Potom jsem se rozhodla přestoupit na učitelský obor fyzika a biologie. Na přírodovědecké fakultě se mi hodně líbilo obzvlášť díky tomu, že je v Olomouci, podle mě je to krásné město. Rozhodně bych ji doporučila ke studiu, i když si teda myslím, že i v dnešní době je potřeba zvážit její náročnost, jsou tam náročné obory ať už si vyberete fyziku, chemii nebo biologii.

Na co nejraději vzpomínáte ze svého studia a na co zase nejméně?

Z vysoké školy ráda vzpomínám na kamarády, protože právě proto, že ty zkoušky nebyly jednoduché, tak bylo fajn když jsme se učili ve více lidech. Ještě ráda vzpomínám na různé biologické exkurze a semináře, protože pracovat se zvířátky a s kytičkami mě vždycky bavilo. Naopak se mi někdy nelíbily přístupy některých učitelů, ale řekla bych že je to snad na každé škole, ať už je to vysoká nebo střední.

Co Vás na této práci baví nejvíc?

Baví mě pozorovat posun jednotlivých žáků. Letos učím v primě fyziku, a i za ten jeden rok vidím, jak se ohromně zlepšili. Totéž vidím i u prváků, a samozřejmě i dalších tříd, i když už ne v takové míře. Zároveň se snažím na sobě hodně pracovat, protože když někomu něco nejde a já na něj začnu být nepříjemná, tak mu to určitě nepomůže. Snažím se tedy díky této profesi pracovat na své trpělivosti a na tom, jak ty věci co nejlépe podat.

Jaké předměty učíte a proč zrovna tyto?

Učím fyziku a biologii. Biologie mě bavila od malička, ráda jsem chodila do přírody a poznávala kytičky a zvířátka. Ale zároveň se mi líbí kombinace těchto dvou předmětů, protože biologie je „šprtací“ předmět, který ale všechny baví, protože je to o přírodě a tu máme rádi

všichni. A v kontrastu s tím extrémně logickým předmětem, jako je fyzika, kde všechno na sebe navazuje, tak tahle kombinace mi přijde super. Díky tomu jsem dovedla pochopit spoustu věcí, které právě propojují tyto dva předměty, třeba jak funguje lidské tělo a biofyzikální procesy v něm.

Jak se Vám líbí na GJW?

Zatím moc. Sedla jsem si jak v kolektivu učitelů, tak i s většinou tříd, které učím. Právě tím, že se snažím k nim chovat přátelsky a domlouvat se s nimi, tak se tady cítím zatím dobře.

Jaké máte koníčky a co ráda děláte ve svém volném času?

Mezi moje koníčky patří cestování, čtení knih a taky ráda poslouchám hudbu. Ideálně se mi líbí, když je to kombinace toho všeho, ale doplněné o jídlo. Jinak mám procestovanou zatím jenom Evropu, navštívila jsem všechny země Balkánu, Francii, Itálii, Španělsko a Holandsko.

Co byste ráda do budoucna předala svým studentům?

Důležité je se nevzdávat, s pílí jde všechno a s úsměvem na rtech ještě líp.

Jaké máte plány na léto?

Chystám se s kamarády zase cestovat, tentokrát na sever Evropy, kde jsem ještě nebyla. Pojedeme do Norska karavanem, rádi bychom objeli nějaké norské fjordy. Ale zároveň tím že jsem začínající učitel, tak se v srpnu budu věnovat přípravám na další školní rok.

Odetta Anna Ambrož, O7.A

Co se děje ve školním klubu

Příští rok se v klubu můžeme těšit na ligu NHL a FIFA na playstationu. Připravuje se také možnost volného 3D tisku, takže pokud máte nápady na modely z 3D tiskárny, ve školním klubu budete mít šanci je zrealizovat. Více vám toho pro příští školní rok zatím neprozradíme, a tak nezbyvá než vám popřát krásné prázdniny a na viděnou v září!

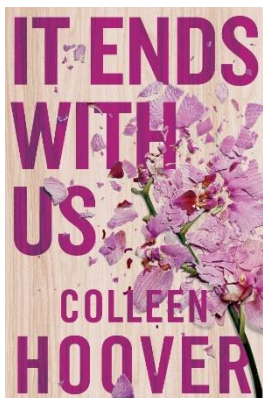
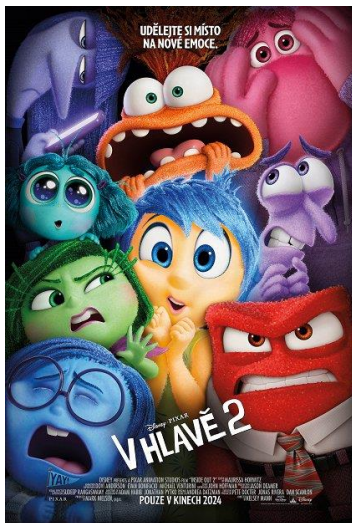
Karolína Příbylová, O6.A

Kulturní rubrika

Filmy

V hlavě 2

Po skoro deseti letech jsme se dočkali pokračování, které navazuje na celosvětově úspěšný stejnojmenný film. Nový animovaný snímek od studia Pixar je celovečerním debutem režiséra Kelseya Manna, který bude v kinech od 18. 7. Tento film nám bude o něco bližší, jelikož Riley nedávno oslavila 13. narozeniny a začala dospívat. Ke starým emocím známým z dětství jako je radost, smutek, hněv, nechuť a strach přibývají nové, mezi něž patří závist, úzkost nebo stud. Tyto nové emoce dabují Maya Hawke, kterou můžeme znát ze seriálu Stranger Things, Ayo Edebiri nebo třeba Paul Walter Hauser.



Námi to končí

Nový film, který bude v kinech od 8. 8., určitě potěší všechny nadšence knižní předlohy od Colleen Hoover. Jedná se o melodramatický snímek režiséra Justina Baldoniho. Vypráví o Lily, která se přestěhuje do Bostonu, kde se snaží rozjet svůj

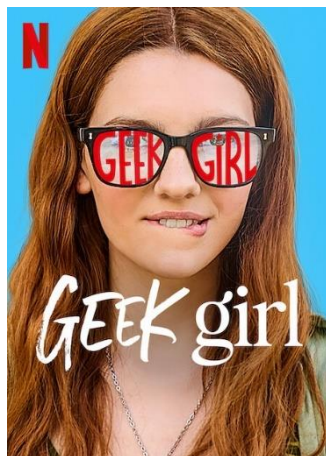
vlastní business. Seznamuje se s neurochirurgem Rylem a jejich vztah působí jako pohádka. Ačkoliv je Ryle do Lily blázen, tak ho pronásledují traumata z minulosti a jejich vztah se začíná komplikovat. Lily se navíc do života vrátí Atlas, její láska z dětství. Lily stojí před otázkou, zda je pouhá láska dostatečně silná, aby udržela manželství pohromadě. Hlavní roli Lily hraje známá herečka Blake Lively, postavu Ryla si zahrál samotný režisér a Atlase ztvárnil herec Brandon Sklenar, který má české kořeny.

Seriály

Geek girl

Tento seriál opět potěší knižní nadšence, jelikož se jedná o další sérii natočenou podle stejnojmenné knížky od Holly Smale. Na Netflixu vyšel 30. 5., tak hurá do zhlédnutí! Jedná se o komediální seriál, kde hlavní hrdinkou je Harriet. Vždy toužila

pouze po tom, aby zapadla mezi své vrstevníky. Jenže pak si ji jednoho dne vybere agent prestižní londýnské modelingové agentury a Harriet musí nejen skloubit studium s prací modelky, ale i konečně pochopit, že někteří lidé jsou zkrátka určeni k tomu, aby vybočovali. Seriál zatím sklízí celkem dobré recenze, tak uvidíme, jak tomu bude dál. Hlavní postavu Harriet si zahrála herečka Emily Carey.



Hudba

Fanoušci hudby se toto léto mohou těšit na pestrý výběr koncertů a festivalů napříč různými žánry. Od 12. až do 15. června proběhne v Hradci Králové v Parku 360 velmi známý festival *Rock for People*, kde vystoupí třeba Avril Lavigne, The Prodigy, The Offspring nebo třeba Bring Me The Horizon. V Ostravě se 18. července uskuteční další oblíbený festival *Colours of Ostrava*, zde nám vystoupí světoznámý Sam Smith, Dennis Lloyd nebo Lenny Kravitz.

Ve dnech 27. a 28. července vystoupí v Hradci Králové hned dvakrát Ed Sheeran, tyto koncerty jsou součástí jeho turné *Mathematics Tour*, které v Americe zaznamenalo vysokou návštěvnost.

V pražské O2 aréně pak různě vystoupí zpěváci a skupiny jako třeba André Rieu, Aerosmith nebo Hans Zimmer.

Odetta Anna Ambrož, O7.A
(zdroj: ČSFD, kinobox.cz, slokart.cz, frews.cz)

Vědomostní kvíz Wolkrovin

Stejně jako loni, i letos si můžete v našem závěrečném kvízu připomenout, co jste se dozvěděli v našich odborných rubrikách za celý rok. Provětrejte tedy své mozkové závity a zavzpomínejte na ty největší zajímavosti z našich článků!

Své odpovědi si zapisujte a zkontrolovat si je můžete na konci kvízu.

Historická rubrika

- 1) Který obor zajímal v dětství Roberta Oppenheimera?**
 - a) numismatika
 - b) jaderná fyzika
 - c) mineralogie
 - d) sociologie

- 2) Co dal údajně Robert Oppenheimer na stůl svému profesorovi?**
 - a) hada
 - b) otrávené jablko
 - c) ampulku s jedem
 - d) prdící polštářek

- 3) Jak se nazýval druhoválečný projekt, který vedl?**
 - a) projekt Brooklyn
 - b) projekt Overlord
 - c) projekt Wembley
 - d) projekt Manhattan

- 4) Kde trávil Jiří Wolker své prázdniny?**
- a) na Svatém Kopečku u Olomouce
 - b) v Mikulově
 - c) v severních Čechách
 - d) v Tatranské Poljance
- 5) V kolika letech se Marie Antoinetta provdala do Francie?**
- a) ve 12
 - b) ve 13
 - c) ve 14
 - d) v 15
- 6) Jaké měla Marie Antoinetta oči?**
- a) šedomodré
 - b) zelené
 - c) tmavě hnědé
 - d) tmavě modré
- 7) Jak se jmenoval letohrádek Marie Antoinetty ve versailleských zahradách?**
- a) Laxenburg
 - b) Malý Trianon
 - c) Fontainebleau
 - d) Saint Cloud
- 8) Jaký byl nejoblíbenější hudební nástroj Marie Antoinetty?**
- a) flétna
 - b) cemballo
 - c) dudy
 - d) harfa

Přírodovědná rubrika

- 1) Řetězovou štěpnou reakci v jaderných bombách zajišťují volné:**
 - a) protony
 - b) neutrony
 - c) elektrony
 - d) kvarky

- 2) Přítomnost těžkých izotopů kterého prvku umožňuje jadernou fúzi typickou pro termonukleární bomby (jaderné bomby 2. generace, také nazývané podle tohoto prvku)?**
 - a) lithium
 - b) plutonium
 - c) vodík
 - d) olovo

- 3) Jak se v obecném pojetí nazývá přípravná fáze kybernetického útoku, kdy hacker shromažďuje cenné informace o svém cíli?**
 - a) penetration testing
 - b) malware spreading
 - c) social engineering
 - d) data breaches

- 4) Jedním z nejrozšířenějších podvodů mířených na fyzické osoby, který probíhá často e-mailem a při kterém oběť sama avšak pod nátlakem poskytne útočníkům citlivé údaje, se nazývá:**
- a) phishing
 - b) skimming
 - c) vishing
 - d) scanning
- 5) Singularita je označení pro:**
- a) myšlenou hranici kolem hmotného objektu, za kterou je úniková rychlost vyšší než rychlost světla
 - b) princip zakřivení čtyřdimenzionálního kontinua popsany A. Einsteinem v obecné teorii relativity, který nahrazuje newtonovské chápání gravitace
 - c) jediný druh tepelného záření schopného opustit černou díru, který byl popsán S. Hawkingem
 - d) nekonečně malý a nekonečně hmotný bod nacházející se podle OTR uprostřed černé díry
- 6) Jaký efekt by měla dilatace času z pohledu pozorovatele pohybujícího se téměř rychlostí světla?**
- a) mohl by se začít volně pohybovat časem, nikoliv však prostorem
 - b) čas by pro něj plynul pomaleji v porovnání s pozorovatelem stojícím na Zemi
 - c) veličina času by pro něj přestala fyzikálně dávat smysl
 - d) byl by schopen proletět horizontem událostí během Planckova času, aniž by byl pohlcen

7) **Jak se nazývá matematická hyperoperace řetězcí umocňování, nejnižší, kterou lze zapsat pomocí Knuthovy šipkové notace?**

- a) tetrace
- b) inkrementace
- c) iterace
- d) hexace

8) **Které z těchto tvrzení *neplatí* o počítatelně nekonečné množině?**

- a) kardinalita (mohutnost) takové množiny je \aleph_0 (alef nula)
- b) obsahuje stejný počet prvků jako množina všech racionálních čísel (\mathbb{Q})
- c) prvek stojící za n takovými po sobě jdoucími množinami by byl očíslován ordinálem $n \times \omega$
- d) pomocí všech jejích prvků lze vytvořit unikátní dvojice se všemi reálnými čísly zároveň

(správné odpovědi – historická: 1C, 2B, 3D, 4A, 5C, 6A, 7B, 8D; přírodovědná: 1B, 2C, 3C, 4A, 5D, 6B, 7A, 8D)

Robin Šubert (O6.A), Karolína Přibyllová (O6.A)

Příběh – Tajemství staré knihovny

Stála jsem úplně vyřízená v průvanu v průjezdu na Kamenné nádvoří a opírala jsem se o poslední kousek chladivé zdi. Celý den zvládala unikat slunečním paprskům díky okolním stromům a hlavně díky těžké dřevěné bráně s železnými okovy, kterou se do zámku po staletí vstupovalo a hlavně vjíždělo kočáry a povozy.

„Na to, že je prvního května, je teda pěkné vedro,“ vydechla jsem unaveně a vyhrnula jsem si rukávy.

„No to teda.“ Můj kolega Jan vyšel ze dveří pokladny a vzal z jejich kliky cedulku „zavřeno“. Poprvé v této sezoně.

Přinutila jsem se odlepit se od stěny, abych mu pomohla zavřít tu těžkou okovanou bránu. Zrovna, když už jsme zabrali za její obrovskou kliku, mě něco náhle zašimralo na nose a neubránila jsem se kýchnutí.

„Můžeš mi prosím vysvětlit, proč tu ti tvoji předci vysadili tolik třešní?“ osopila jsem se na Jana a musela jsem zamrkat, jak se mi kvůli pylu nahruly slzy do očí.

Jan se zasmál. „Mně se ta růžová záplava vlastně docela líbí.“

Znovu jsem se zadívala na stromy. Ajo, vlastně měl asi pravdu. Zvlášť když jste se jako horkem umořený návštěvník vyloupli ze stínů strmé šterkové cesty až na kopec, kde se pozorovatelům z ptačí perspektivy v korunách stromů ztrácela robustní věž zámku, pohled na roztomilé růžolící květy třešní a růžiček ovinujících bílý

plotek u zdi vedle brány musel být vcelku okouzující odměnou.

„Jen škoda, že ty schody tam dolů k jezeru jsou pořád spíš ostuda,“ povzdechl si Jan, když se svýma tmavě hnědýma očima zadíval na zchátralé hospodářské budovy obklopující první, tedy Štěrkové nádvoří. Původně jsme pro ně chtěli najít do začátku sezony provozovatele kavárny, ale nezadařilo se. Už tak jsme museli začátek sezony o měsíc odložit – po pádu lustru v Červené jídelně by se na naše návštěvníky nejspíš jinak zřítíl trám ze stropu. Takhle skoro spadl na hlavu jenom mně a místní toulavé mourovaté kočce, o které ani jeden z nás neví, jak se tu vlastně zjevila. Na rekonstrukci schodů k jezeru jsem se však těšila obzvlášť – muselo to být přeci neskutečně kouzelné, scházet pomalu prudký svah dolů k jezeru a kochat se, jaký třpytivý d'olíček vykrojilo mezi okolními zelenými kopci. Bohužel teď se nad zašlými schody klenulo jen křoví, obemkla jej houšť a z rýh mezi kameny se vydral mechový koberec. Na čirou hladinu jezera jste neviděli ani skulinkou.

Na druhý pokus jsme uchopili kliku brány. Utěsnili jsme průchod posledním paprskům Slunce, které teď už průjezd osvětlovaly jen z kamenného nádvoří.

„No výborně, a teď už jen ověřit, jestli jsme zavřeli všechna okna, a můžeme první den první návštěvnické sezony uzavřít,“ pronesl Jan a utřel si u toho ruce do kalhot. Pak sáhl do kapsy a podal mi dva těžké kovové rokokové klíče. Byly ozdobené kudrlinkami a na obou jejich trnech stálo „La Comtesse“, tedy francouzsky „hraběnka“. „Půjdu spočítat kasu, zkontroluješ obě patra prosím?“

„Ale ovšem,“ vzala jsem mu s úsměvem klíče z ruky a vydala se ke schodům. Jak mi Jan potvrdil, „La Comtesse“ značilo, že tyto klíče byly speciálně vyrobeny pro paní hraběnkou. Kamenné nádvoří loveckého zámku, který na jednom z mnoha vrcholů vystavěli Janovi předci, lemovaly renesanční arkády, kde vás na některých místech ještě donedávna šimraly listy dvojčat bříz rostoucích z jediných travnatých ostrůvků na vydlážděném nádvoří. Zašla jsem dovnitř do rokokových interiérů a postupně jsem procházela místnostmi. Žádná z nich nedosahovala příliš velkých rozměrů, i přesto tu bylo horko k zalknutí, což na zámcích spousta lidí nečeká. Náš byl sice stejně jako mnoha dalších přestavený gotický hrad, ale původní stěny se dochovaly pouze v přízemí, kde se nacházela kuchyň a bývalé stáje. Srovnala jsem návštěvnické provazy v rodové galerii a v Červené jídelně, jejíž stěny pokrývaly orientální gobelíny, jsem ze země zpoza kabinetu se severským porcelánem zvedla další stěp z lustru, které tu nejspíš ještě chvíli budeme sbírat. Jeden jsem našla dokonce právě až v sálu předků, přímo pod velkým hraběcím rodinným portrétem z konce 18. století. Neuniklo mi, že skoro každý tu měl až do té doby modré oči, na rozdíl od Jana.

Stěp jsem odložila na parapet, pak ho vezmu dolů do popelnice. Ale teď jsem si nachystala druhý klíč a vydala se ke svému tajnému oblíbenci mezi místnostmi. Do knihovny.

Vstoupila jsem dovnitř zdobenými dubovými dveřmi a hned jsem se musela blaženě usmát, když mě po nose pohladila ta opojná, starobylá vůně papíru a kůže.

Odjakživa jsem zbožňovala tu atmosféru, kdy vás ze všech stran převyšovaly majestátní police plné vědění, moudrosti a starých, mnohdy zapomenutých příběhů. Naše knihovna se navíc honosila ještě úchvatným krbem z černého mramoru, který po rekonstrukci ohromil i největší profíky mezi restaurátory. Zkrátka a stručně, byl jedním z našich největších zámeckých pokladů. Proto byl pro knihovnu určen speciální klíč.

Přeskočilo mi srdce, když od okna rázem zavřeštěla kočka, jako by ji někdo na nože bral. Přispěchala jsem k oknu, abych s neuvěřením sledovala, co se tam semlelo. Kočka se přetahovala se strakou sedící na venkovním kovovém parapetu o něco lesklého.

„Kšá, kšá!“ mávala jsem divoce rukama, abych je roztrhla. Straka se mým náhlým zjevením nechala vykolejit, a tak jí kočka vytrhla ten zlatý předmět ze zobáku a seskočila dolů na barokní rudou pohovku pod oknem. Už jsem ani nemusela nic dělat. Straka sama divoce mávla křídly a v mžiku byla pryč.

„Potvůrka jedna, co sebrala?“ otočila jsem se na kočku. Bylo mi jasné, že to muselo být něco z expozice. Kočka se vyhoupla na zadní a upustila mi z tlamičky do dlaně zlatý řetízek.

„Ty jsi ale hodná,“ věnovala jsem jí úsměv. Nejspíš jí to bylo docela šumák, protože zvedla svůj mourovatý ocas a skulinkou ve dveřích odkráčela z knihovny pryč.

Zavřela jsem okno a posadila jsem se na tu pohovku pod ním. Znovu a tentokrát důkladněji jsem se podívala na řetízek. Převrátila jsem ho v rukách. Ne, nepoznávala jsem

ho. No snad ho straka nevzala nějaké návštěvnici? napadlo mě, když vtom jsem si všimla zvláštního černého symbolu vyrytém ve zlatém povrchu. Skvěla se tam ležatá osmička propletená čtyřmi čarami, jež se v sobě tak ztrácely, že ani nebylo poznat, kde jedna začíná a druhá končí.

„Hm,“ otočila jsem naposledy řetízek. Zvedla jsem se a stála jsem znovu na koberci barevně i vzorem ladícím s pohovkou. Dám ho do ztrát a nálezů, vysvitlo mi v hlavě perfektní řešení.

„I když tedy pochybuji, že si pro tebe někdo přijde,“ zasmála jsem na adresu řetízku se a u toho mi došlo, že jsme ještě nezřídili ztráty a nálezy. Vzala jsem klíč od knihovny a už jsem se chystala se vrátit přes Červenou jídelnu, kde nedávno spadl onen lustr, zpátky na ochoz, když vtom jsem si na poslední chvíli něčeho všimla.

Něco bylo jinak.

A dost jinak, toto jsem ještě v životě neviděla na žádném zámku a už vůbec ne na tom našem.

Na hřbetu jedné knihy naproti oknu svítil úplně stejný symbol, jaký byl vyryt na řetízku. Pohledem jsem pro jistotu sklouzla k němu, ale bylo to tak.

„Co to...“ vydala jsem se směrem ke knihovně. Znak na knize postupně, jak jsem se k němu přibližovala, vrhal tak silné světlo, až se odráželo až od okna. Jeho kulaté tabulky vsazené do dřevěných otvorů jako mávnutím kouzelného proutku připomínaly diamanty, jak tajemně se na mě blyštily.

„Jauvajs!“ To je nějaká magie? Jak jinak by ten symbol i na řetízku mohl začít taky pálit tak moc, až mi ta útlá zlatá věčička vyklouzla z prstů?

Nechala jsem žhnoucí řetízek ležet na koberci. Nejopatrněji, co bylo možné, jsem sáhla na koženou vazbu knihy a zatímco jsem ji pomalu tahala z knihovny ven, značka nahoře na hřbetu se třpytila a zářila, jako když na jezero dole pod zámek dopadnou brzké ranní paprsky a propůjčí mu takřka vzhled moře. Tehdy stačila už jen plachetnice na obzoru, které občas vyplouvaly od mola a už jste sami od sebe vycítili slaný vzduch, ačkoliv to samozřejmě nemohlo nikdy nastat.

Dlaní jsem přejela po desce knihy. Kožená historická vazba mě hladila nazpět a svazek, až na ten symbol, nevypadal vyloženě unikátně. Takových dalších jsme tu měli mraky. Přesně tři tisíce čtyři sta dvacet osm. Osobně jsem to přepočítávala.

První stranu jsem stihla otočit jen napůl a pak už to nějaká nadpozemská síla převzala za mě. A to takovou rychlostí, že papír ve vzduchu vířil prach, o kterém jsem si dosud myslela, že jsme se ho všeho zbavili. Žádného listu se inkoust ani nedotkl, to až na straně, kde se zběsilé listování zarazilo, stál jeden stručný odstavec.

Tento vzkaz chápej Ty, jemuž se dostal do rukou, jako další krok k nekonečnu.

Namlouváme si, bůhvíjak nemáme kontrolu nad ledasčím.

Jediný, kdo však má kontrolu nad vším, je Běžec, co stále utíká.

Necht' se Ti nyní podřídí.

A v momentě, kdy jsem si říkala, že už by to snad ani nemohlo být divnější, přede mnou část knihovny cvakla nahlas jako rána z děla a vyvanula se na mě ještě intenzivnější vůně, tak charakteristická pro toto opulentní místo. Náhlým průchodem mezi poličkami jsem se protáhla do potměšlé místnosti. Obepínaly mě ještě vyšší poličky než předtím a vypadaly, že sahají až do nebes. Připadala jsem si tak neuvěřitelně malá a bezvýznamná, jak mi na ramena dosedala ta tíha veškerého vědění sepsaného na zažloutlých papírech. Další ze série podivností se dostavila, jakmile jsem si všimla řetízku, který se sám od sebe vrátil a teď ležel na stolku uprostřed kulaté svatyně moudrosti, jedním svým okem připnutý k jakési zlaté placce. Jedině jeho symbol, jež se znovu na ní opakoval, mi do obličeje vysílal kouzelnou zář a poodhalil tak roušku mramorových poliček, obtěžkaných mnohými svazky v kůži. Takovou září, jakou byste zařadili maximálně tak do pohádek nebo fantasy románů, v reálném světě taková zář neexistovala.

Anebo tedy existovala? Nebo toto vůbec nebyl reálný svět a otvorem ve staré knihovně jsem odhalila její největší, začarované tajemství?

Netrvalo mi dlouho a došlo mi, že ona zlatá placka jsou hodinky. Nebo hodinky byly něco, co mi ten stroj připomínal nejvíce. Jeho zlatá ozubená kolečka, všemožně se překrývající a obklopující jeden zvláštní ciferník, vysílala do ticha rytmické klapání, skoro neslyšitelné a

přesto utišující jako kočičí vrnění. Měl pouze jednu zlatou ručičku. V perleťovém ciferníku ukazovala na jakousi nepopsanou rýhu, jako vejce vejci podobnou těm ostatním, jež rám číselníku požehnaně.

K čemu to slouží? Měří to tedy čas, nebo jak? A jak řetízek sám spustil tikot, když před chvílí ležel na koberci v knihovně? Když ho zkusím vypojit, zastavím ten zvláštní stroj? Bůhví, co to může udělat!

Moment – čas? Zastavit? Taky si myslíte to, co já?

„Běžec, co stále utíká,“ zamumlala jsem větu z knihy. To je přeci čas, co jiného nelze zastavit?! A prý se mi má podřídit? Jak...podřídit?

Napadalo mě jak. A jak jinak si to ověřit než to zkusit?

Tohoto budu litovat, varoval mě hlas v mé hlavě. Ale pozdě. Už jsem zatlačila do ručičky proti jejímu směru. A tehdy jako by mi někdo sevřel hlavu ve svěráku, dopadl na mě neskutečný tlak a knihovna se mi ztrácela před očima. Cítila jsem se, jako když padám, vtahovala mě černočerná tma, obklopovalo mě absolutní ticho, které nenarušoval ani můj vyděšený dech, ani on tu nebyl slyšet. Na hrudi jako bych měla položený ten nejtěžší balvan, jenž mi neumožňoval vdechnout do plic ani trošku vzduchu.

Prudce nadechnout jsem se slyšela, až najednou sevření povolilo. Pocit to byl podobný, jako když se ve vodě ponoříte na tak dlouho, že už vám docházejí síly. Okamžitě jsem se roztrásla zimou. Moje plátěné tenisky zůstaly úplně promočené. Stála jsem na nějakém svahu, se

sněhem až po kolena. Všude kolem mě se pod závěsemi prohýbaly stromy, které se nad sněhem vypínaly jen tak dva metry k noční obloze.

Nikdy jsem si nevšimla, že by v horách, kde se zámek ztrácel mezi korunami stromů, by byly tak nádherně a jasně vidět hvězdy, a to jsem na něm strávila nejednu noc při usilovném připravování expozice. Nebe jimi bylo zcela poseté, vypadalo, jako by na něj někdo převrhl nádobu plnou drobných drahých kamínků. Ticho tu v zimě nenarušovalo zhola nic, sovy se někam uchýlily k zimnímu spánku a bylo absolutní bezvětrí. O to děsivěji to najednou znělo, když jsem odněkud najednou uslyšela vyděšené dětské zakvílení.

„Mamiiii!“ Okamžitě jsem se vydala po zasněženém svahu dolů. Sníh mi pohyb neskutečně ztěžoval, několikrát mi ujela noha a jednou jsem už balanc neudržela a skončila jsem celá promrzlá a mokrá. V letním oblečení jsem drkotala zuby zimou, nakonec jsem se ale nějak po kopci mezi větvemi stromů obtěžkanými kily sněhu dostala až dolů. Otevřel se přede mnou neuvěřitelný pohled. Tak důvěrně známý výhled na jezero, ke kterému od našeho zámku vedly zpustlé schody a od mola po něm odplouvaly plachetnice. Teď ale byla celá jeho hladina zamrzlá, pokrýval ji stejně jako zbytek krajiny sníh, a celou ledovou plochu obemykaly strmé horské masivy, kde holé skály zahalila tma a sníh na nich odrážel jasné světlo hvězd.

„Maminko, tatiiii,“ dolehl ke mně znovu hrdelní dětský pláč. A teď jsem ji uviděla. Několik metrů od břehu v ledu zela díra, v níž se snažila udržet malá plavovlasá

holčička nad hladinou. Zahalená jenom v noční košili nehty zarývala do ledové plochy, až už odmetla sníh kolem sebe, a pak už ani neměla sílu plakat a ruce jí pomalu vyčerpaně sklouzávaly z ledu.

Zatímco jsem já naprosto panikařila a nedokázala vymyslet, jak se v takovémto případě pomáhá, z kopce, odkud jsem se dovalila já, se k jezeru přibližovaly zlatavé ohně pochodní. Vynořilo se jich nakonec pět a muži je nesoucí působili jako postavy z historického filmu. Ten první z nich vypadal oblečený malinko dráž, to mu však nebránilo v tom, aby na něj ostatní skoro nestačili.

„Antoinette!“ vykřikl najednou plačtivě ženský hlas. A vykřikla jsem i já, když jsem se otočila a podívala jsem se přímo do tváře mladé ženy, zcela bledé strachy a s očima zarudlýma pláčem. Oblečená jako z doby osvícenství zoufale sledovala, jak se pětice mužů s pochodněmi dostala až na ledovou plochu a vytáhli holčičku z vody. Vůbec si mně nevšímala, jako bych vůbec neexistovala.

Mezitím ji doběhla druhá žena, podobně stará jako ta plačící, a ještě třetí starší. Obě ji vzaly kolem ramen a ona se té mladší zhroutila do náruče.

„Pauline,“ utěšovala ji. „Už to bude dobré, vidíš? Už ji zachránili.“

Pauline zvedla uplakané oči a okamžitě se rozběhla k jezeru. Skupinka s pochodněmi už stála na pevnině a zabalovali k smrti bledou holčičku do huňatých kožešin. V náručí ji držel ten muž, který předtím spěchající skupinku vedl. Pauline se k němu vrhla a zoufale sevřela děvčátko v náručí.

„Holčičko moje,“ líbala ji do plavých vlásků. „Maminka je tady, slyšíš mě, miláčku? Vezmeme tě domů,“ trásl se jí hlas a onen muž ji konejšivě vzal kolem ramen. Sám vypadal dost utrápeně a když si sluhové holčičku jen v noční košili převzali a rychle s ní uháněli po schodech nahoru do kopce, provázel je vyděšeným pohledem. Oba tam ještě v objetí chvíli stáli a pak se co nejrychleji vydali za ostatními. Ty dvě ženy, které nejdřív uklidňovaly Pauline, už vyrazily za sluhy a křičeli na ni, že půjdou připravit vroucí odvar z bylinek.

Sice jsem v té vypjaté situaci úplně zapomněla na to, jaká zima mi byla, mráz se ale hned zase ozval. Nikdo si mě ani trochu nevšímal, a to přestože jsem jim stála přímo před očima. Proto pro mě nebylo zrovna těžké následovat mladé rodiče nahoru do kopce a prosmýknout se za nimi do loveckého zámečku, který jsem už teď bezpečně identifikovala jako ten náš. Něco ale bylo jinak, třeba oknům v prvním patře nepřekrýval výhled ani jeden strom a mně tak dobře známé místnosti byly ve svitu svíček téměř k nepoznání. Pauline už skoro usušila slzy, když jsem ji a jejího muže následovala Červenou jídelnou do knihovny. V jídelně stálo mnohem víc lidí, překvapeně mladý pár sledovali a na stole zůstaly rozházené žetony, karty a nedopité skleničky s vínem. Zpozorovala jsem tu zase všechno, co jsem tak dobře znala, od gobelínů na rudých stěnách až po vitrínu s tím stejným sevèrským porcelánem, který jsme měli v expozici, akorát tady vypadal tak nějak...nověji.

Už jsem takřka nepochybovala o tom, že mě hodinky přenesly mezi staletími.

„Antoinette,“ oslovila Pauline svou dcerušku. Tituly knih nebyly ve světle pár svíček u dveří k rozeznání, a to i přesto, že služebnictvo roztopilo krb z černého mramoru, další důvěrně známý předmět. Stejně jako rudá pohovka, ze které jsem od okna vyháněla straku a na které teď seděla malá Antoinette a ztrácela se v hromadě polštářů a peřin. Mladší žena od jezera holčičce přidržovala hrneček, ze kterého se kouřilo, a ta starší ji uklidňovala tak, že ji hladila po hlavě.

„Dali jsme ji sem kvůli krbu,“ zvedla se ta mladší z pohovky, když k ní došla Pauline s manželem a sevřela dcerušku v silném objetí. Promočená košilka se sušila nad plameny a Antoinette zahalilo služebnictvo do suché.

„Děkuji, Louiso,“ řekl tatínek stejně tiše jako ona. Louisa jenom přikývla. Hrneček postavila na stůl na vyšívaný látkový ubrousek.

„Necháme vás tu o samotě, Filipe,“ vydala se z knihovny i ta starší dáma a zavřely za sebou dveře. Pauline Antoinette konečně pustila a Filip si přisedl k nim na pohovku.

„Když já jsem byla prostě zvědavá,“ pípla holčička a ušetřila tak rodičům otázku. K mému překvapení byla úplně v klidu, šok zcela zmizel a do tváříček se jí začala navracet barva.

„Tak příště se tam půjdeme podívat společně a hlavně ve dne, ano?“ usmál se na ni tatínek Filip.

„Jsi statečná,“ pohladila ji Pauline po hlavě a Antoinette na ni otočila svoje tmavé hnědé oči. „Stejně jako ta, po které jsme tě pojmenovali.“

„Kdo to byl, mami?“

Pauline znovu zatlačila slzy. „Byla to královna. Francouzská královna. A maminka s tatínkem od ní dostali třeba ten porcelán v jídelně, ale to je to nejmenší, co jim dala.“

Ticho chvíli jen vyplňovalo praskání hořícího dřeva v krbu, až ho nakonec Filip prolomil.

„Ale stejně jsi nejvíc po mamince,“ usmál se na svou dcerušku a laskavě se na ni podíval svýma tmavýma hnědýma očima. „Té se stalo v zimě v noci u jezera úplně to samé,“ zvedl čtverácky zrak na Pauline a ona se poprvé zasmála.

„Vážně, mami?“ vykulila oči Antoinette.

„No tak jsem prostě byla zvědavá,“ utírala si teď už slzy štěstí Pauline a koutky úst Antoinette se stočily do pobaveného úsměvu, úplně identického, jako byl ten Filipův. „Ale nesmíš to nikomu říct. To je tajemství.“

„Ne, mami, neřeknu,“ přikývla oddaně Antoinette.

„Tak je to správně,“ pochválil ji Filip. „Co je tajemství, to je tajemství.“

Antoinette přikývla a rodiče ji ve stejné chvíli vzali kolem ramen. Pauline složila hlavu na Filipovo rameno a celá rodina se chytla za ruce. Až teď, když Filip pohladil Pauline po narůstajícím břichu, jsem si všimla, že čeká miminko. Maminka s dcerou zavřely oči a Filip jim oběma

vtiskl letmý polibek do vlasů. Antoinette už usínala a Pauline mu jej oplatila láskyplným pohledem do jeho tmavých očí. Když už oba sklopili víčka, rozmazali se mi před očima a mě náhle znovu vcuel časový tunel. Nešlo mi se nadechnout, na hrudníku by mi jako by ležel balvan, ale stále jsem měla v mysli živý obraz Filipa, Pauline a Antoinette. Jejich jména jsem znala z prohlídkového textu, věděla jsem, že měli dceru Antoinette a že se vzali poté, co i s Filipovou sestrou Louisou uprchli z Francie před revolucí na zámek Paulininy rodiny, kde založili vlastní. Ale když se jména promění do rodiny, jak pospolu sedí u krbu, objímají se, odpočívají a říkají si tajemství, musela jsem i já vytáhnout kapesník, když jsem se ocitla zpátky v knihovně. Po řetízku, hodinkách a tajné místnosti nebylo najednou ani památky, i ta kniha se symbolem zmizela.

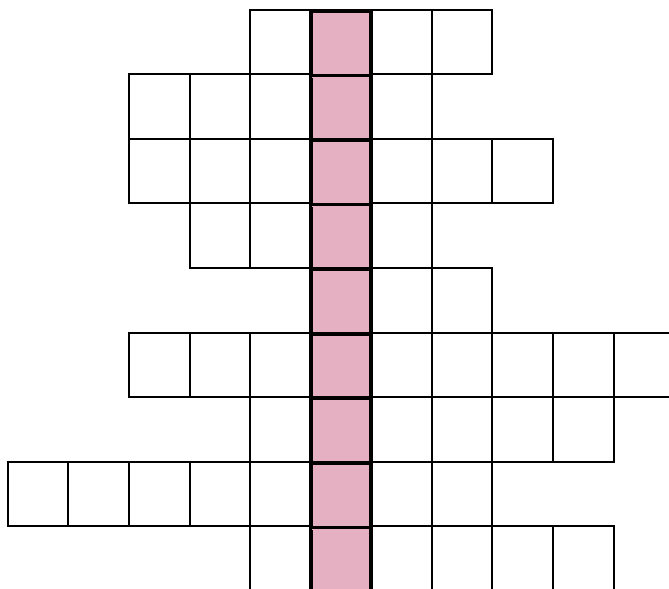
Hned jsem se rozběhla přes Červenou jídelnu do sálu předků. Už mi bylo jasné, kde vzal Jan ty svoje hnědé oči, když většina tváří v sále předků měla oči modré. Stejně jako Pauline, která se na mě dívala společně s Filipem a už trochu starší Antoinette z rodinného portrétu naproti dveřím do jídelny. Seděli společně v zahradě, dívali se na malíře, a Pauline na klíně sedělo tak roční buclaté miminko. Vedle rodinného portrétu visely další, nechyběla tu ani Louisa, Filipova sestra, a teta Pauline, markýza de Tourzel. Blízká přítelkyně Marie Antoinetty, jejíž jmenovkyni uvařila o několik let později horký čaj na zahřátí.

„Tak co, jak jsi na tom? Nějak ses tu zdržela.“ Z ochozu se ozval Janův hlas a o pár vteřin později se jeho obličej objevil ve dveřích.

„Jo, trochu. Ale všechno v pořádku, můžeme vyrazit,“ řekla jsem a naposledy jsem se podívala na rodinný portrét. Malá Antoinette seděla Filipovi na klíně a on ji kolem pasu držel stejně jako tehdy v knihovně, když jí prozradil tajemství její maminky. Vedle záhadné magické místnosti jsem tak mohla říct, že mi naše knihovna odhalila hned dvě svá tajemství.

Karolína Příbylová, O6.A

Luštění



1. synonymum k: mlha, pára
2. subatomární částice
3. město v Itálii známé gondolami
4. nejslavnější lokalita pyramid v Egyptě
5. mexický svátek mrtvých: de los muertos
6. zubovina sloních klů používaná v umění
7. souhrnný název pro látky jako tuky, oleje, vosky atd.
8. nejdelší řeka v Jižní Americe
9. literární druh

Tajenka: _____

(řešení: 1. opar, 2. kvarck, 3. Benátky, 4. Gíza, 5. Día, 6. slonovina, 7. lípidy, 8. Amazonka, 9. lyríka; tajenka – prázdniny)

Karolína Příbylová, O6.A

ŠÉFREDAKTORKA

Karolína Příbylová

EDITOR

Robin Šubert

REDAKTOŘI

Odetta Anna Ambrož

Viktorie Skalická

OBÁLKA

Hana Kacafírková

Julie Zimová

Baví tě psát? Chtěl/a by sis vyzkoušet práci novináře? Redakce školního časopisu Wolkroviny neustále přímá nové členy. Přidej se do našeho týmu a začni psát hned teď!